

Sångtexter S-Ö

Visorna placeras i bokstavsordning efter textens första rad.
Ofta sammanfaller också de första orden med visans titel.

För att göra det hela lite mer överskådligt är sångtiteln bara med i de fall där den skiljer sig från den inledande texten.

Första rad	Sångtitel
Sancta Lucia, ljusklara hägring	
Sankt Staffans visa	
Se stjärnorna på himmelen	
Si god afton och god kväll	
Sju vackra flickor i en ring	
Skatan sitter på kyrketorn	
Skära, skära havre	
Slumra så sött lilla gull	Mozarts vaggsång
Små fåglarna i skogen	
Snart julen är här	
Solen glimmar blank och trind	Fredmans epistel nr 48
Små grodorna	
Som en eld och som ett väder	
Som nu och emedan	Fredmans sång nr 49
Sorgeliga saker hända...	Elvira Madigan
Sov du lilla vide ung...	Videvisan
Sov mitt lilla yllegarn	
Stackars den som är en dräng	
Stadsbudet får ej ska ni tro	Stadsbudsvisan
Staffan stalleträng	
Stilla natt	
Storm och böljor tystna ren	Fredmans epistel nr 39
Så bister kall sveper nordanvinden	Lilla Ester
Så gå vi runt om ett enerissnår	
Så går jag här i ringen	I dalaskog
Så lunka vi så småningom	Fredmans sång nr 21
Så väva vi vallman	Väva vallman
Sådan mormor just som min	
Säg mig du lilla fågel...	
Tidigt med solen	
Till lags åt alla	
Till nordliga landen vi foro om våren	Vildandens klagan
Till Österland vill jag fara	
Tjuv och tjuv det ska du heta	
Tre små gummor	
Tre trallande jäntor...	
Tryggare kan ingen vara...	
Träd fram du nattens gud	Fredmans sång nr 32
Tycker du om mej?...	
Tänker du att jag förlorader är	
Törnrosa var ett vackert barn Törnrosa	
Udden står och sover	
Ulla, min Ulla	Fredmans epistel nr 71
Ungmönen vid sländan satt	Spinn, spinn
Uppå alpens högst belägna spira	Alpens ros
Uppå källarbacken	
Uppå våran gård...	
Uti vår hage...	

Första rad

Var hälsad sköna morgonstund
Varför skola människor strida?
Vem kan segla förutan vind
Vem kan väl sitta tyst och still
Vem är din vän
Vi dricker kaffe
Vi komma ifrån Riara
Vi gå över daggstänkta berg...
Vi ska ställa till en rolig dans
Vi sålde våra hemman
Vi äro musikanter
Vid den klara rand
Vid en väg på en sten
Vid ett torp i en skog
Vid tolv års ålder...
Vila vid denna källa
Viljen I veta
Vintern rasat ut...
Vyssa lulla litet barn
Vårvindar friska...
Vägarna de skrida
Välkommen, välkommen du klara

Å jänta å ja...

Är gammal kär bekantskap glömd
Är jag född så vill jag leva

Över berg genom dal

Sångtitel

Fredssång

Björkens visa
Lyckans land

Drinkarflickans död
Fredmans epistel nr 82

Längtan till landet

Aftonen

För forna, flydda dar
Fredmans sång nr 16

Ett sjungande gäng

Sancta Lucia

*Sigrid Elmlad
Scapolitansk folkvisa*

Sancta Lucia, ljusklara hägring
sprid i vår vinternatt glans av din fågring!
//: Drömmar med vingesus under oss sia
tänd dina vita ljus, Sancta Lucia! ://

Kom i din vita skrud huld med din maning
skänk oss, du julens brud, julfröjders aning.
//: Drömmar med vingesus under oss sia
tänd dina vita ljus, Sancta Lucia! ://

Trollsejd och mörkermakt ljust du betvingar
signade lågors makt skydd åt oss bringar.
//: Drömmar med vingesus under oss sia
tänd dina vita ljus, Sancta Lucia! ://

Se stjärnorna på himmelen

Se stjärnorna på himmelen de dansa par om par!
Se stjärnorna på himmelen de dansa par om par!
Ja, så gör du och jag , min vän,
trallalalala, min lilla vän!
Uppå vår bröllopsdag.

Se skyarna på himmelen de stöta sig emot!
Se skyarna på himmelen de stöta sig emot!
Ja, så gör du och jag , min vän,
trallalalala, min lilla vän!
Uppå vår bröllopsdag.

Si god afton och god kväll

Si god afton och god kväll
min utvaldaste vän,
huru lever nu världen med dig?
Har du hälsan och mår bra,
som jag tror visst att du har,
har du hälsan visst roar det mig.
Har du hälsan visst roar det mig.

Har du silver har du gull,
har du kistorna full?
Har du penningar, visst roar det mig!
Jag har ett förnöjsamt sinn'
det är rikedomen min,
det är bättre än penningar och gull.
Det är bättre än penningar och gull.

När jag tänker uppå dig
röres blodet uti mig,
lilla vännen, förglöm aldrig mig!
Ser du stjärnorna de små
uppå himmelen den blå
falla neder till jorden som strå.
Falla neder till jorden som strå.

Förr skall sjöar och strand
bliva torra som sand,
förrän jag tager mig någon ann'.
Förr skall måne och sol
falla neder till jord
förrän jag ändrar om dessa ord,
förrän jag ändrar om dessa ord.

Sju vackra flickor

Sju vackra flickor i en ring
sju vackra flickor i en ring
vackraste flickor här omkring
ibland de flickor alla!

Flickorna vänder sig omkring
flickorna vänder sig omkring,
sökande efter vännen sin
ibland de gossar alla!

Vara vem det vara vill
vara vem det vara vill
den som jag räcker handen till,
han får mitt unga hjärta.

Nu kan jag vara riktigt glad
nu kan jag vara riktigt glad
Nu har jag fått den jag vill ha
ibland de gossar alla!

Skatan sitter på kyrketorn

Skatan sitter på kyrketorn,
och gåsen läggs i en gryta;
och den som har sitt hjärtekorn,
behöver därmed ej skryta.

Sätt dig neder i bara snön,
så fryser du ej om pannan!
Och om min ängel ej vore skön,
så toge jag säkert en annan.

Lilla vän, kom tag i ring
och dansa golvet i splitter!
Gör inte narr av hjärtesting
jag känner bäst själv var det sitter.

Havet svallar och skeppet far
från Göteborg och till Kina,
och den sin vän i tankar har
kan inte rasa och flina.

Hiss upp segel, nu ha vi vind
jag vågar alltid på skutan!
Var tar sin, så tar jag min,
och stackare den som blir utan!

Fågeln sjunger i grönan lund,
och kvisten börjar att bära.
Jag tänker på var rolig stund
som jag lär få med min kära.

Skära, skära havre

Skära, skära havre.
Vem skall havren binda?
Jo, det skall allra kärestan min.
Var skall jag honom finna?
Jag såg ´en i går afton uti det klara månesken
När var tar sin, så tar jag min
och så blir trollet utan.

Det var rätt och det var rätt
och det var rätt och lagom
att trollet fick i ringen gå
för ingen ville ha ´na.
Fy skam, fy skam, för ingen ville ha ´na!
Fy skam, fy skam, för ingen ville ha ´na!

Slumra så sött lilla gull

W.A. Mozart

Mozarts vaggång

Slumra så sött lilla gull, himlen av stjärnor är full.
Alla så vänligt de le, alla sin hälsning de ge.
De runt om dig hålla vakt, smycka din bädd med sin prakt.
mångubben ock tittar in, sov därför gott, vännen min...
Ja, sov gott lilla vännen min, ja, sov gott lilla vännen min.

Små fåglarna i skogen

Små fåglarna i skogen de sjunga var dag
Små fåglarna i skogen de sjunga var dag.
//: Att du och jag min vän skulle varandra få
ha ha ha nå nå nå, så kan det gå! ://

Små grodorna

Små grodorna, små grodorna är lustiga att se,
små grodorna, små grodorna är lustiga att se.
Ej svansar, ej svansar, ej öron hava de,
ej svansar, ej svansar, ej öron hava de.
Ko-ack-ack-ack, ko-ack-ack-ack,
ko-ack-ack-ack-ack-ack-ack,
ko-ack-ack-ack, ko-ack-ack-ack,
ko-ack-ack-ack-ack-ack-ack.

Snart julen är här, uppå dörren han bankar

Snart julen är här, uppå dörren han bankar
och tomten han går i de djupaste tankar.
Där tyst mellan uthus och stugor han vankar
vad skall jag ge barnen till julklapp i år?

Jag ger väl åt Anders en pisk som kan smälla
och åt Stina en docka, som mamma kan gnälla
åt Tore en bössa att indianerna fälla
och åt lillan ett lamm som kan bräka bä, bä!

En julgran jag också tar hem ifrån skogen
åt sparvarna finns nog en kärve på logen.
Och Brunte får havre, ett köttben får Trogen
och själv får jag säkert ett stort fat med gröt!

Solen glimmar blank och trind

Fredmans epistel nr 48

E M Sellman

Solen glimmar blank och trind,
vattnet likt en spegel.
Småningom uppblåser vind
i de fallna segel.
Vimpeln sträcks och med en år
Olle på en höbåt står,
Kerstin ur kajutan går,
skjuter lås och regel.

Stålet gnistrar, pipan tänds,
Olle klår sitt öra;
rodret vrides, skutan vänds,
gubben har att göra;
under skarpa ögonbryn
grinar han mot soln i skyn;
Kerstin, gubbens hjärtegryn,
skall nu seglen föra.

Seglen fladdra, skutan går,
Jerker tar sin lyra
lyran brummar, böljan slår,
allt med våld och yra;
skutan knarkar, bräcklig, gles
vimpelns fläkt i toppen ses.
Tuppen gol så sträv och hes.
Nu slog klockan fyra.

Movitz, stöt åt dem i lurn,
som på skutan fara.
Olle, du, vad kostar tjern?
lyssna vad de svara!
Hör, var är ni hemma, ni?
Ifrån Lovön komma vi
med grönsaker, silleri,
mjölk och äpplen klara.

Ulla, fästman på dig ser.
Kom, min Norström lilla,
sätt dig bredvid mig, sitt ner,
fritt din låga stilla!
Vi ha alla samma rang.
Lustigt! Hör basuners klang!
Prosit och contentement!
Dyrbar ögonvila.

Morgonsupen, Movitz, går,
ljuvligt böljan svallar.
Ser du Ekensberg? Gutår!
Hör hur folket trallar.
Där framsätter en sin fot,
klotet käglorna slår mot;
hör du dunsen av hans klot
uti bergen skallar?

Lossa tågen, seglen fäll,
ren syns Skinnarviken,
med dess kojor och kastell,
branta berg och diken.
Under små kolsvarta tak
gnälla pumpar, eld och brak,
hästen sträcker foten spak,
gnäggar, rädd för spiken

Norström stjälp sin peruk
av sin röda skalla,
och min Ulla, blek och sjuk,
kät sin kjortel falla,
klev så bredbent i paulun;
Movitz efter med basun;
maka åt dig, Norström! Frun
hör ju till oss alla.

Som en eld och som ett väder

Som en eld och som ett väder,
som en tanke, som en dröm
som en bro av tunna bräder
brytes av den minsta ström,
som en brand bland spån och stickor
som en gnista ibland krut
så är kärleken hos flickor;
tändes fort, men slocknar ut.

Som en ek på klippan rotad
som en jude i sin tro,
som en vall av böljan hotad,
som en tärna på en bro,
som den lön som Nisse sparar
och som Noak i sin ark -
så är kärleken hos karlar;
tändes sent, men brinner stark.

Som ett skepp förutan segel
som en brandvakt utan sax,
som en penning utan prägel,
som en bistöck utan vax,
som en krog där ej finns dricka
som en fästman utan ring -
så är gossen utan flicka;
usel och ett ömkligt ting.

Som en herre utan pengar
som en trädgård utan frukt,
som fiolen utan strängar,
som en blomma utan lukt,
som en väg som var man känner
men som intet färdas fås -
så är flickor utan männer;
svaga käril, ja gunås.

Som nu och emedan (*Uppskörs utslag i saken*)

Fredmans sång nr 49

P M Bellman

Som nu och emedan
rätten funnit allaredan,
att Bacchi parter
tagit in så många kvarter,
att ej mer
någon ser
varken himmel, ny ell´ nedan
alltså må
saken då
vila till och med till fredan.

Sorgeliga saker hända (Elvira Madigan)

Sorgeliga saker hända
än i våra dar minsann
sorgeligast är dock denna
om Elvira Madigan.

Vacker var hon som en ängel
ögon blå och kinder röd,
smärt om livet som en stängel
men hon fick en grymmer död.

När hon dansade på lina
likt en liten lärka glad
hördes bifallsropen vana
ifrån fyllda bänkars rad.

Så kom greve, löjtnant Sparre,
vacker var han, utav börd
ögon lyste, hjärtat darra,
och hans kärleksbön blev hörd.

Greve Sparre han var gifter,
barn och maka hade han
och från dessa nu han rymde
med Elvira Madigan.

Så till Danmark styrdes färden,
men det tog ett sorgligt slut,
ty långt ut i vida världen
längta de att slå sig ut.

Det tog slut på deras pengar,
ingenting att leva av!
För att undgå ödet stränga
taga de sin ro i grav.

Så pistolen greven lade
i sin hand och sikte tog
skottet träffa´ Elviras hjärta
knappt hon andas förr´n hon dog.

Ack, hör nu, Ni ungdomsglada
som så sällan ser Er för
att Ni ej i blod få bada
ock en gång förrän Ni dör!

Sov, du lilla vide ung (Adevisan)

Zacharias Topelius
Alice Tegnér

Sov, du lilla vide ung,
än så är det vinter.
Än så sova björk och ljung,
ros och hyacinter.
Än så är det långt till vår
innan ränn i blomma står.
Sov, du lilla vide
än så är det vinter.

Solskens öga ser på dig,
solskens famn dig vaggar.
Snart blir grönt på skogens stig
och var blomma flaggar.
Än en liten solskensbön;
vide liten blir så grön.
Solskens öga ser dig.
Solskens famn dig vaggar.

Sov mitt lilla yllegarn

Zacharias Topelius

Sov, mitt lilla yllegarn
sov på kardans tinnar.
Ulltapp är mitt lindebarn,
ulltapp, som jag tvinnar.
Världen liksom kardan är
full av taggar och besvär.
Sov, mitt lilla yllegarn
sov på kardans tinnar.

Litet barn, när du blir stor,
tar jag mjuka locken
spinner dig så fin som flor
på den snälla rocken.
Hjulet surrar, tiden far,
liten ulltapp blir så rar.
Litet barn, när du blir stor
spinn du lång på rocken.

Stackars den som är en dräng

Stackars den som är en dräng
bitti uppe, sent i säng
ja den må vara en riktig träl
om det ska vara väl.

Husbond sitter i kammaren sin,
dricker sin toddy från morgon till kväll,
och aldrig så får jag en endaste tår
på hela Guds långa år.

Stadsbudet får ej ska ni tro

(Stadsbudsvisan)

1. Stadsbudet får ej ska ni tro
en enda stund av ro
nej, jämt så ska han gno.
Folk ska ju alltid byta bo
och då ska man va me och bära.
Flåsande trappa upp och ned
man knogar med besked
och bär sig halvt ur led.
Folk ska ju allt sitt skräp ha med
ty gamla saker är så kära.
2. Det är schatull och spinetter
och gamla belkata jacketter
och vintermössor och hätter
på vilka jag ej värde sätter.
Och det är lump och klenoder
som ärvts av fan och hans broder
i form av gamla kommoder
och illa gjorda marmorstoder.
3. Och det är gafflar och porslin
och blommig rullgardin
och Singersymaskin.
Filtar som lukta naftalin
och högar utav tidningsnummer.
Lådor och blommor utan tal,
lampett och piedestal,
porträtt utav prins Karl,
flaggor, medaljer och pokal,
pianon, basfiol och trummer.
4. Man gnor så påkarna sväller
från morgon tills det blir kväller
och knogar med akvareller,
som inte något föreställer.
Man bär upp duschateller
av alla sorters modeller
och gamla literputeller
där sista droppen ännu dräller.
5. Och det är bord som ej kan stå
och klockor som ej gå
men det ska med ändå.
Stolar och rokokobyrå
och soffor ifrån Wasatiden.
Tavlor med ram men utan glas
och glas till fint kalas
och blommor i en vas.
Fotografier i enface
och draperier utav siden.
6. Man gnor så svetten den skvalar
och bär på dynor och schalar
från både kamrar och salar
som riktigt vimlar utav malar.
Man lastar tunna och bytta
och pallar som blivit lytta
och inte är till nån nytta
men man får göra mer än flytta.
7. Man kan få knalla till station
och stå där som ett hjon
och glo som en spion.
Ty det kan komma en person
som vill att man ska väskan köra.
Och man får hämta ut ranson
av cognac, vin och kron
åt greve och baron.
Och man får vara postiljon,
ja, allting får ett stadsbud göra.
8. Man går till farbror på ”stampen”
med klockan åt småstadspampen,
när som det lider mot tampen
och han har tänkt att uppge kampen.
Man piskar kuddar och mätter
betalar hyror och skatter
och dränker hundar och katter
så man blir både trött och mätter.

9. Man går med brev och cirkulär
och blir impopulär
i bostad och affär
för att dom hotas här och där
att vråkas om dom ej betalar.
Man blir av springet mycket trött,
det värker i ens kött
och ögat blickar slött.
Men man får gno tills man ser rött,
om vila skall man aldrig tala.
10. Ty folk skall ha hem paketer
med ärtor, sill och tapeter
och kräftor, dill och raketer,
för alla eventualiteter.
Nu får jag sluta skrodera,
jag hinner inte nå't mera,
ty jag skall ut och rotera
kring alla plank och affischera.

Staffan stalleträng

Folkvisa

1. Staffan var en stalleträng
Vi tackom nu så gärna.
Han vattna' sina fålar fem
allt för den ljusa stjärna.
Ingen dager synes än
stjärnorna på himmelen de blänka.
2. Hastigt lägges sadeln på.
Vi tackom nu så gärna.
Innan solen månd' uppgå
allt för den ljusa stjärna.
Ingen dager synes än
stjärnorna på himmelen de blänka.
3. Bästa fålen, appelgrå,
Vi tackom nu så gärna.
den rider Staffan själv uppå
allt för den ljusa stjärna.
Ingen dager synes än
stjärnorna på himmelen de blänka.
4. Gamle björnen i sitt bo
Vi tackom nu så gärna.
ej får vara uti ro
allt för den ljusa stjärna.
Ingen dager synes än
stjärnorna på himmelen de blänka.
5. Nu är fröjd uti vart hus
Vi tackom nu så gärna.
Julegran och juleljus
allt för den ljusa stjärna.
Ingen dager synes än
stjärnorna på himmelen de blänka.

Sankt Staffans visa (durvariant)

Staffan var en stalledräng,
stalledräng, stalledräng.
Han vattnade sina fålar fem,
fålar fem, fålar fem.
Stjärnorna de tindra så klara
gossar låt oss lustiga vara
En gång blott om året så
en fröjdefull jul vi få.

Femte fålen appelgrå,
appelgrå, appelgrå.
Den rider Staffan själv uppå,
själv uppå, själv uppå.
Stjärnorna de tindra så klara
gossar låt oss lustiga vara
En gång blott om året så
en fröjdefull jul vi få.

Nu är eld i varje spis
varje spis, varje spis.
Med julegröt och julegris,
julegris, julegris.
Stjärnorna de tindra så klara
gossar låt oss lustiga vara
En gång blott om året så
en fröjdefull jul vi få.

Stilla natt

*T. Fogelqvist
Franz Gruber*

Stilla natt, heliga natt.
Allt är frid stjärnan blid
skiner på barnet i stalllets strå.
Och de vakande fromma två.
Kristus till jorden är kommen
Oss är en Frälsare född.

Stora stund, heliga stund!
Änglars här slår sin rund
kring de vaktande herdars hjord.
Rymden ljuder av glädjens ord:
”Kristus till jorden är kommen
Eder är Frälsaren född.”

Stilla natt, heliga natt!
Mörkret flyr, dagen gryr.
Räddningstimman för världen slår,
nu begynner vårt jubelår:
”Kristus till jorden är kommen.
Oss är en Frälsare född.”

Storm och böljor tystna ren P M Bellman
Fredmans epistel nr 39

Storm och böljor tystna ren,
himlavalvets matta sken
mer och mer försvagas
ren det börjar dagas
molnen simma,
kvalm och dimma
bådar solens bleka strimma.
Vädren spela friskt och täckt
fönstren ristats vid var fläkt,
lönn och aspar susa,
kär och källor brusa,
orren spelar,
tömmar, selar,
bonden åt sin fåle delar.
Ren i var spis
fladdrar och fräs
spånor och ris,
stickor och gräs,
redan vällinggrytan kokar.
Ren med yvig lugg
torparn uti mjugg
efter tobakselden snokar;
och på ängen ren,
lutad mot en sten
dalkarln i sin skyffel tar.

Krögarn stöveln på sig drar,
skurar brännvinskannan klar,
ren i stopet fattar,
står i dörrn och skrattar;
pipan blossar,
gubben trossar
bygdens kämpar, barn och gossar.
Gumman på sin vagn vid grind
håller handen under kind
av och an hon vickar
slumrar in och nickar;
solen sticker
gumman kvicker
vaknar och ur stopet dricker.
Kvarnar och hjul
börja sin fart;
hör, från ett skjul
hörde du klart
första slaget uti smedjan.
Smeden, smal och lång
med en glödgad tång
naken ända upp till medjan
mellan eld och sand,
med en pust i hand,
sjunger nu sin morgonbön.

Så bister kall sveper nordanvinden (Lilla Ester)

Så bister kall sveper nordanvinden
kring stuguknuten en kulen kväll.
I stugan sitter så blek om kinden
en liten flicka vid spisens häll.
Den bleka hyn och de tärda dragen
de vittna tydligt om sjukdom, nöd.
Ty hennes pappa har hela dagen
på krogen glömt skaffa barnen bröd.

I kalla stugan vid fönstret sitter
bror Axel skådande upp mot skyn.
Fast minnets hägring än ljuv, än bitter,
förväxlar om med hans inre syn.
Fast tåren skymmer hans blick han sjunger,
gråt icke Ester, min syster snäll.
Snart kommer pappa och då vår hunger
skall fly sin kos, vi få mat i kväll.

Den grymme fadern från krogen kommer
får se sin dotter re´n kall och död.
Då i hans själ väckes verklig ånger,
till Jesus flydde han i sin nöd.
Nu aldrig mer han på krogen sitter,
men ofta stödd mot sin vandringsstav,
av ånger fäller han tåren bitter
vid enkla korset på Esters grav.

En liten stjärma, så sade Ester,
skall falla ned då jag går till Gud.
Så tänkte brodern och skådar efter,
ty lilla Ester hade re´n fått bud.
Ty ögat brustit och bleka kinden
ej mer den sköljes av sorgens tår.
Ej mer den isas av kalla vinden,
förklarad Ester för tronen står.

Sådan mormor just som min (Mormor) L Nielsen

1. Sådan mormor just som min
finnes ej, hurdan är din?
Du har ingen? Det är skada,
o, vad det är skada.
2. Hon är sex och sextio år,
jag blev, vet du, sex i går.
Vad vi kunna trivas samman,
kunna trivas samman!
3. Hon förtäljer sagor små,
än om djur och trollen grå,
än om kungar och prinsessor,
kungar och prinsessor.
4. Hon av papper klipper bäst
kor och får och tupp och häst,
som därtill kan stå på bordet,
som kan stå på bordet.
5. Ställes hela flocken tätt
och jag blåser än så lätt,
blir det liv i allesamman,
liv i allesamman.
6. Hon kan sjunga psalmer, du,
räkna fort till nittisju,
och så fort som hon kan sticka,
ja, som hon kan sticka!
7. Handen darrar, tråden går,
snart hon strumpan färdig får:
Mormor stickar en om dagen,
stickar en om dagen.
8. Sådan mormor just som min,
finnes ej. Hur´dan är din?
Du har ingen? Det är skada,
o, vad det är skada!

Så gå vi runt om ett enerissnår

Så gå vi runt om ett enerissnår, enerissnår, enerissnår,
Så gå vi runt om ett enerissnår, tidigt en måndagsmorgon.

Så göra vi när vi tvätta våra kläder, tvätta våra kläder, tvätta våra kläder.
Så göra vi när vi tvätta våra kläder, tidigt en **måndags**morgon.

Så göra vi när vi skölja våra kläder, skölja våra kläder, skölja våra kläder.
Så göra vi när vi skölja våra kläder, tidigt en **tisdags**morgon.

Så göra vi när vi hänga våra kläder, hänga våra kläder, hänga våra kläder.
Så göra vi när vi hänga våra kläder, tidigt en **onsdags**morgon.

Så göra vi när vi mangla våra kläder, mangla våra kläder, mangla våra kläder.
Så göra vi när vi mangla våra kläder, tidigt en **torsdags**morgon.

Så göra vi när vi stryka våra kläder, stryka våra kläder, stryka våra kläder.
Så göra vi när vi stryka våra kläder, tidigt en **fredags**morgon.

Så göra vi när vi skura golvet, skura golvet, skura golvet
Så göra vi när vi skura golvet, tidigt en **lördags**morgon.

Så göra vi när till kyrkan vi gå, kyrkan vi gå, kyrkan vi gå
Så göra vi när kyrkan vi gå, tidigt en **söndags**morgon.

Så går jag här i ringen (*☞ dalaskog*)

Så går jag här i ringen och ser uppå dej,
så räcker jag dej handen.
Kom, dansa med mej!
I dala, i dalaskog, i dala, i dalaskog,
i dala, i dalaskog, i dalaskog.

Så lunka vi så småningom (Måltidssång)

Fredmans sång nr 21

P M Sellman

Så lunka vi så småningom
från Bacchi buller och tumult,
när döden ropar: Granne kom,
ditt timglas är nu fullt.
Du gubbe fäll din krycka ner
och du, du yngling lyd min lag
den skönsta nymf som åt dig ler
inunder armen tag.

Tycker du att graven är för djup
nå välan, så tag dig då en sup,
tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
så dör du nöjdare.

Du vid din remmare och press,
rödbrusig och med hatt på sned,
snart skrider fram din likprocess
i några svarta led;
och du som pratar där så stort,
med band och stjärnor på din rock,
ren snickarn kistan färdig gjort,
och hyvlar på dess lock.
Tycker du att graven är för djup....

Men du som till din återfärd,
ifrån det du till bordet gick,
ej klingat för din raska värd,
fastän han ropar: Drick,
kör sådan gäst från mat och vin,
driv honom med hans anhang ut,
och sen med en ovänlig min,
ryck remmarn ur hans trut.
Tycker du att graven är för djup...

Säg är du nöjd, min granne, säg,
så prisa världen nu till slut;
om vi ha en och samma väg,
så följoms åt, drick ut.
Men först med vinet rött och vitt
för vår värdinna bugom oss,
och halkom sen i graven fritt,
vid aftonstjärnans bloss.
Tycker du att graven är för djup...

Säg mig du lilla fågel

*J L Runeberg
Och W Gluck*

Säg mig du lilla fågel där mellan almens blad,
hur kan du ständigt sjunga och ständigt vara glad?
Jag hör din röst var morgon, jag hör den varje kväll,
men lika ren är stämman och tonen lika säll.

Förrådet är så ringa, din boning är så trång
dock ser du mot din hydda och sjunger varje gång
Du samlar inga skördar, och inga kan du få
du vet ej morgondagen och är så nöjd ändå.

Tidigt med solen

R E Rudebeck

Tidigt med solen jag följer min hjord ifrån by,
sjunger min psalm och små fåglar spela i sky.
Tonerna ljuda i skogen.

Troget jag vaktar för ulven min betande hjord
Vilddjuren fly för min bön och Guds skyddande ord
medan jag vallar i skogen.

Självs är jag liksom det värnlösa lammet i skog,
men jag har också min herde, han känner mig nog.
Honom jag följer i skogen.

Medan jag sjunger och talar med Gud för mig själv
svarar mig trastar och lamm och den brusande älv.
Jag är ej ensam i skogen.

Duvan hon bygger djupt inne bland träden sitt bo.
Gömd ifrån världen hon lever i kärlek och tro.
Så vill jag bygga i skogen.

Till lags åt alla (mel. *Färdamorisän*)

Till lags åt alla kan ingen vara
om världen kring man ock skulle fara.
Så därför lugnt kan du saken ta
vad tycke folk om dig än må ha.

Ty hur man brygger och hur man bakar
finns alltid någon som det ej smakar.
Och finns blott en som ger till ett rop,
strax gör detsamma den hela hop.

Det finns så mången som blott vill klandra
och döma allt och le åt andra.
Och brister finna de runt omkring
men göra själva platt ingenting.

Och brutna kvistar det finns i skogen
och mull det hänger alltid vid plogen.
Så blir dock slutet på allt till sist,
att varje mänska har skuld och brist.

Så kunna trygga vår väg vi vandra,
se på oss själva och ej på andra.
Men hjälpa nästan det är dock bäst
och göra vad som oss höves mest.

Till nordliga landen... (Vildandens klagan)

Till nordliga landen vi foro om våren
att häcka i säven som förut om åren.
Vi byggde vårt bo uti kärlek och tro.
Vi byggde vårt bo uti kärlek och tro.

En afton så sakta vi summo i säven,
en båt syns i fjärran och framme i stäven
en jägare stod och han sökte vårt blod,
en jägare stod och han sökte vårt blod.

Och strax på minuten det blixtrar och knallar,
min make är skjuten, hans ångestrop skallar...
//: jag manade då till flykt mina små.://

De kära som flydde jag ej kunde följa
min sargade vinge jag ej kunde dölja.
//: I djupet jag dök ifrån blixtar och rök.://

Sen dess har jag varit båd´ fjärran och nära
runt sjöarna farit och sökt mina kära,
//: men mött mina små har jag aldrig ändå.://

För männ´ skor mig akta av detta jag lärde
i vass-skydd så sakta jag drar nu min färde
//: Till obebodd ö uti villande sjö.://

Till Österland vill jag fara

Till Österland vill jag fara,
där bor allra kärestan min.
Bortom berg och djupa dalar
alltunder så grönan en lind.

Allt för min kärastes hydda
där stånda två träd så grön,
som alltid äro beprydda med blomster
av vällukt så skön.

De grönskas båd vinter och sommar
i lunden där de stå,
det ena bär muskotteblommor
det andra nejlikor små.

Där är ock en hage planterad
väl efter ett högt förstånd,
med träd och örter förmerad,
som jag ej beskriva kan.

Jag måste ock icke förglömma
den sköna kristalleflod
de levande vattuströmmar,
som fukta de trädens rot.

Min själ, du göre dig redo
den samma vägen att gå
över berg och torra hedar,
förr'n natten faller oss på!

Jag sökte av allt mitt sinne
och fann honom icke där,
var skall jag honom finna,
som själen håller så kär?

Tjuv och tjuv, det ska du heta

Tjuv och tjuv det ska du heta, för du stal min lilla vän.
men jag har den enda trösten, att jag får en ann´ igen.
Tror jag, tra la la, tror jag, tra la la,
tror jag, tra la la, tror jag så.

Tre små gummor

Anna Maria Roos

Tre små gummor skulle gå en dag
till marknaden uti Nora.

Tre små gummor skulle gå en dag
till marknaden uti Nora.

//: Vi ska ha roligt, sa gummorna de små.

Vi ska ha roligt, det kan ni väl förstå?

Åka karusell och äta karamell

och fröjdas hela dagen uti Nora! ://

Tre trallande jäntor

*Gustaf Fröding
Felix Körning*

Där gingo tre jäntor i solen
på vägen vid Lindane Le.
De svängde, de svepte med kjolen
de trallade alla de tre.
Tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala.

De gingo i takt som soldater
och sedan så valsade de.
Och "Udden är så later",
de trallade alla de tre.
Tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala.

Men när som de kommo till kröken
av vägen vid Lindane Le
de ropade alla: "Hör göken!"
sen skvätte och tystnade de.
Tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala.

Och tego så tyst som de döda
och rodnade alla de tre,
Men varföre blevo de röda
och varföre tystnade de?
Tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala.

(Jo!) Det stod tre studenter vid kröken
och flinade alla de tre.
och härmde och skreko: "Hör göken!"
och alla så trallade de.
Tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala
tralalalalala, tralalalalala.

Tryggare kan ingen vara

*Lina Sandell
Svensk folksmelodi*

Tryggare kan ingen vara
än Guds lilla barnaskara
stjärnan ej på himlafästet
fågeln ej i kända nästet.

Herren sina trogna vårdar
uti Sions helga gårdar.
Över dem han sig förbarmar
bär dem uppå fadersarmar.

Ingen nöd och ingen lycka
skall utur hans hand dem rycka.
Han vår vän för andra vänner
sina barns bekymmer känner.

Gläd dig då, du lilla skara
Jakobs Gud skall dig bevara
För hans vilja måste alla
fiender till marken falla.

Vad han tar och vad han giver
samme fader han förbliver.
Och hans mål är blott det ena:
barnets sanna väl allena.

Träd fram, du nattens gud

E M Sellman

Fredmans sång nr 32

Träd fram du nattens gud att solens lågor dämpa
bjud stjärnan på din sky mot aftonrodnan kämpa,
gör ljumma böljan kall,
slut ögats förlät till, kom lindra kval och krämpa
och blodets heta svall.

Vid källan allt är tyst, knappt rör sig minsta myra
när mot dess klara djup Timantes i sin yra
bespeglar månans klot.
På grenen av en alm Alexis hängt sin lyra,
och slumrat vid dess fot.

Nu råder nattens frid, och ögat vill dig sluta,
lägg bort din pipa Pan! Alexis, tag din luta,
och sjung i skogens valv!
Cykloper, fauner, tyst! Hålt gaster, opp att tjuta
vid storm och jordeskalv.

Arachne, fäll din nål och lät din ränning stanna;
kan du ditt ömma bröst mot lutans våld bemanna?
Nej, lyssna vid hans slag.
Vulcan, lägg släggan ner, håll handen för din panna.
Men nu - nu somnar jag.

Tycker du om mej?

Tycker du om mej? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Ja, det är det.
Får jag komma till dej? Ja, det får du.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Köper du ringen? Jaha, det gör jag.
Sätter den på fingret? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Reser vi till prästen? Jaha, det gör vi.
Gifter oss förresten? Jaha, det gör vi.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Köper du psalmboken? Jaha, det gör jag.
Skriver du på pärmen? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Tänker du att jag förlorader är

Tänker du att jag förlorader är
fast jag din gunst ej har?
Nej, du kan vara förvissad därpå
att jag har en annan i val.
Så sant som det här finnes vatten och vin
så sant har du varit allra kärestan min,
som under himmlen fanns.
Men nu är jag lika lustig och glad
och sjunger falalalalalala!

Tänker du att jag skulle sörja för dig,
Så tokig var jag fälle ej.
Nog får jag en annan som håller av mig
och inte så hänger man sig.
Så sant som det är att jag nu sitter här
så sant har du varit allra kärestan min,
som under himmlen fanns.
Men nu är jag lika lustig och glad
och sjunger falalalalalala!

Jag säger dig nu, till ditt beslut:
Jag vill dig inte ha
om du ock varst klädd i förgyllande skrud
och om min vänskap bad.
Så sant som det här finnes vatten och vin
så sant har du varit allra kärestan min,
som under himmlen fanns.
Men nu är jag lika lustig och glad
och sjunger falalalalalala!

Törnrosa

Törnrosa var ett vackert barn, vackert barn, vackert barn,
Törnrosa var ett vackert barn, vackert barn.

Hon bodde i det höga slott, höga slott, höga slott,
Hon bodde i det höga slott, höga slott.

Då kom den onda féen in, féen in, féen in,
då kom den onda féen in, féen in.

Törnrosa sov i hundra år, hundra år, hundra år
Törnrosa sov i hundra år, hundra år.

Och häcken växte kämpahög, kämpahög, kämpahög,
och häcken växte kämpahög, kämpahög.

Då kom den vackra prinsen in, prinsen in, prinsen in,
då kom den vackra prinsen in, prinsen in.

Törnrosa får ej sova mer, sova mer, sova mer,
Törnrosa får ej sova mer, sova mer.

Och prinsen dansar med sin brud, med sin brud, med sin brud,
och prinsen dansar med sin brud, med sin brud.

Och alla hjärtan fröjda sig, fröjda sig, fröjda sig,
och alla hjärtan fröjda sig, fröjda sig.

Udden står och sover

Udden står och sover. Sjung hopp faderallalalala!
Han söker sig en svåger. Sjung hopp faderallala!
Tror jag, tralala, tror jag, tralala,
tror jag tralala, tror jag, tralalala!

Här är en annan variant av "Udden", som innehåller fler verser:

Udden står och sover, han säger han ska resa bort
och aldrig komma åter, det är mig ganska svårt.
Tror jag, tralala, tror jag, tralala,
tror jag tralala, tror jag, tralalala!

Men nu var udden dummer, sjung hopp fadderi faderallanlej,
han söker bara gummor, sjung hopp fadderallanlej.
Tror jag, tralala, tror jag, tralala,
tror jag tralala, tror jag, tralalala!

Men nu var udden kvicker, sjung hopp fadderi faderallanlej,
han söker bara flickor, sjung hopp fadderallanlej.
Tror jag, tralala, tror jag, tralala,
tror jag tralala, tror jag, tralalala!

Ulla, min Ulla

Fredmans epistel nr 71

P M Bellman

Ulla, min Ulla, säj får jag dig bjuda
rödaste smultron i mjölk och vin?
Eller ur sumpen en sprittande ruda
eller från källan en vattenterrin?
Dörrarna öppnas av vädren med våda
blommor och granris vällukt ger;
duggande skyar de solen bebåda
som du ser.

Ä´ke det gudomligt, Fiskartorpet, vad?
Gudomligt att beskåda!
Än de stolta stammar som stå rad i rad
med friska blad?
Än den lugna viken som går fram? Åh ja!
Än på långt håll mellan diken åkrarna!
Ä´ke det gudomligt, dessa ängarna?
Gudomliga, gudomliga!

Skål och god middag i fenstret, min sköna!
Hör huru klockorna hörs från stan.
Och se hur dammet bortskymmer det gröna
mellan kalescher och vagnar på plan.
Räck mig ur fenstret där du ser mig stanna,
sömnig i sadeln, min cousine,
primo en skorpa, secundo en kanna
Hoglandsvin!

Ä´ke det gudomligt, Fiskartorpet, vad?
Gudomligt att beskåda!
Än de stolta stammar som stå rad i rad
med friska blad?
Än den lugna viken som går fram? Åh ja!
Än på långt håll mellan diken åkrarna!
Ä´ke det gudomligt, dessa ängarna?
Gudomliga, gudomliga!

Ungmön vid sländan satt (*Spinn, spinn*)

Ungmön vid sländan satt
sorgsen både dag och natt
Fjärran hördes bäckens språng
vindens sus och trastens sång.

Tråd föres, tråd hämtas,
int´ jag föres, int´ jag hämtas,
tiden flyger, året går,
aldrig får jag man i år.

Spinn, spinn dotter min!
Morgon kommer friarn din.
Dottern spann, och tåren rann;
aldrig kom den friarn fram.

Uppå alpens högst belägna spira (Alpens ros)

1. Uppå alpens högst belägna spira
dit ej någon mänsklig for kan nå,
där syns en alpros sina stänglar vira
inuti bergets högst belägna vrå.
2. Uti dalen växte upp en blomma
ja, lika skön som alpens fagra ros.
Så många friare till henne komma
och alla ville äga alpens ros.
3. Ack, I blommor, suckade hon ofta
den som finge äga er en stund
och så känna huru skönt ni dofta
och trycka blott en kyss på eder mun.
4. Så hon tänkte då en yngling sade:
Hör du, Elin, vill du bli min brud?
Allt mitt guld jag för din for nedlade
och klädde dig i alpens blomsterskrud.
5. Nej, hon sade, ingens brud jag bliver
förrän som han mig ett löfte ger,
och det är, han mig en alpros giver
en enda blott, jag fordrar inte mer.
6. Och Kuno klättrar upp för bergets klippa
tills han kom dit där blomman slagit rot.
Hans enda handtag var en blomsterknippa
och mot en tuva stödde han sin fot.
7. Elin, se, här har du dina blommor!
Men vad är det? En alpros vit som snö.
Elin, vänta, se nu snart jag kommer.
Min Gud, jag faller! Låt mig inte dö!
8. Så han ropte när han störta neder
ifrån bergets högst belägna topp.
Uti dalen ligger blott hans kläder
och hans rysligt sönderslagna kropp.
9. Elin ville skynda hän från gillet,
när hon fick se den döde då hon skrek:
O store Gud, nu har jag själv förspillet
livet för den som nu jag älskade.
10. Elins fader även kom till stället
då döden allt förenat båda två.
Och hela byn med honom tårar fällde,
ett brudpar döden gjorde dem ändå.
11. Nu ej pennan här må längre rita
uppå kvinnors trots och övermod.
Alpens rosor äro ej mer vita
De äro färgade av Kunos blod.

Uppå källarbacken

Uppå källarbacken, uppå källarbacken har jag min vän.
Uppå källarbacken, uppå källarbacken har jag min vän.
Vacker är han, finer är han, glader är han när han dansar.
Vacker är han, finer är han, glader är han när han dansar.

Uppå våran gård *Melodi: Dolkan går*

Uppå våran gård, där står en gammal Ford
utan hjul och utan däck och motorn den är väck!

Och tittar man där bak så har den inget flak
och tittar man där förarn satt så finns det ingen ratt!

Den går på terpentin och smör och margarin
Den går som en trumpetraket i Johanssons staket!

Och Johansson kom ut med bössan full av krut
sen så minns jag inget mer så nu är visan slut!

Uti vår hage

Uti vår hage där växa blå bär
Kom hjärtans fröjd!
Vill du mig något så träffas vi där.
Kom liljor och akvileja,
kom rosor och salivia
kom ljuva krusmynta,
kom, hjärtans fröjd.

Fagra små blommor där bjuda till dans.
Kom hjärtans fröjd!
Vill du så binder jag åt dig en krans.
Kom liljor och akvileja,
kom rosor och salivia
kom ljuva krusmynta,
kom, hjärtans fröjd.

Kransen den sätter jag sen i ditt hår.
Kom hjärtans fröjd!
Solen den dalar, men hoppet uppgår.
Kom liljor och akvileja,
kom rosor och salivia
kom ljuva krusmynta,
kom, hjärtans fröjd.

Uti vår hage finns blommor och bär.
Kom hjärtans fröjd!
Men utav alla du kärast mig är.
Kom liljor och akvileja,
kom rosor och salivia
kom ljuva krusmynta,
kom, hjärtans fröjd.

Var, hälsad sköna morgonstund

J. O. Wallin
Th. Nicolai

Var hälsad, sköna morgonstund
som av profeters helga mund,
är oss bebådad vorden!
Du stora dag, du sälla dag,
på vilken himlens välbehag
ännu besöker jorden!
Unga sjunga
med de gamla. Sig församla
jordens böner
kring den störste av dess söner.

Han kommer till vår frälsning sänd,
och nådens sol, av honom tänd,
skall sig ej mera dölja.
Han själv vår herde vara vill,
att vi må honom höra till
och honom efterfölja.
nöjda, höjda,
över tiden och i friden
av hans rike
en gång bliva honom like.

Varför skola människor strida?

V. Dalquist
H. R. Danks

(Fredssång)

Varför skola människor strida?
Varför skall det flyta blod?
Varför skola många lida
blott för några hjältemod
Friden är och skall väl bli
livets högsta poesi.
Friden är och skall väl bli
livets högsta poesi.

Alla äro vi ju lika
födda utav samma ätt,
både fattiga och rika
ha vi samma mänskorätt.
Varför ska den starke då
få den svage nederslå?
Varför ska den starke då
få den svage nederslå?

Varför taga man från maka,
varför taga moderns stöd,
varför ska de små försaka
blott för kriget dagligt bröd.
Året som för dörren står
låt det bli ett fridens år.
Året som för dörren står
låt det bli ett fridens år.

Vem kan segla förutan vind

Vem kan segla förutan vind,
vem kan ro utan åror,
vem kan skiljas från vännen sin
utan att fälla tårar.

Jag kan segla förutan vind,
jag kan ro utan åror,
men ej skiljas från vännen min
utan att fälla tårar.

Vem kan väl sitta tyst och still?

Vem kan väl sitta tyst och still
när lärkan slår i skyn sin drill?
Vem kan väl sitta tyst och still
när lärkan slår sin drill?

Fideri, fidera, fiderallanla,
fiderallanla, fiderallanla.
Vem kan väl sitta tyst och still
när lärkan slår sin drill?

Jag måste sjunga, jag också
ty himlen är så klar och blå.
Jag måste sjunga, jag också
ty himlen är så blå.

Fideri, fidera, fiderallanla,
fiderallanla, fiderallanla.
Jag måste sjunga, jag också
ty himlen är så blå.

Vem är din vän?

Vem är din vän? Du tusen vänner finner.
Så länge du på lyckans höjder står.
Men var och en av dessa snart försvinner
så snart din lyckas sol tillbaka går.

Vem är din vän? Kanhända lekkamraten
ifrån din barndoms lyckligare dar.
Nej, han har fått en bättre plats vid staten
och minnes knappt vem han fordom var.

Vem är din vän? Kanhända han som glaset
dig skaffade uti ett muntert lag.
Nej, du tar fel, det var blott vid kalaset
han var din vän och bror en enda dag.

Vem är din vän när lyckans sol gått neder
och bleka nöden för din hydda står?
Vem söker upp dig, delar ditt bekymmer?
Vem är din vän, som var din vän i går?

Jag vet en vän: Fly till din moders hjärta.
Fast ofta glömd hon känner dig igen.
Ifrån den stund hon födde dig med smärta
hon är och blir din enda sanna vän.

Vi dricker kaffe (mel. *Färnamorisan*)

Vi dricker kaffe i alla väder
i både större och mindre städer,
stationssamhällen och byalag,
ja, sörplar kaffe varenda dag.

Vi dricker hemma, vi dricker borta,
ibland vid långbord, ibland vid korta.
Vi dricker inom- och utomhus
och gillar kaffe långt mer än snus.

Vi dricker kaffe som är magneten
i både sällskap och ensamheten,
och det besinnats nu hurusom
vi dricker kaffe mest dygnet om.

Den första koppen är alltid toppen
och den vi dricker till sista droppen
Dom goda tingen ju dock är tre,
så det dricks påtår och tretår me´.

Ett sparsamt släkte vi aldrig varder
vi dricker kaffe för tolv miljarder
och detta under ett enda år.
Vi dricker kaffe hur än det går.

Med glädje fyller vi kaffeburken
och dricker mer än arab och turken.
Fast priset stiger snart om igen
vi dricker kaffe som bara den.

Vi gå över daggstänkta berg

*Olof Thunman
Edvin Eriksson*

Vi gå över daggstänkta berg, fallera,
som lånat av smaragden sin färg, fallera.
Och sorger ha vi inga
våra glada visor klinga
när vi gå över daggstänkta berg, fallera.

De gamla, de kloka må le, fallera,
vi äro ej förståndiga som de, fallera.
Men vem skulle sjunga
om våren den unga
om vi vore kloka som de, fallera.

O, människor, förglömmer er gråt, fallera,
och kommer och följer oss åt, fallera.
Si fjärran vi gånga
att solskenet fånga.
Ja, kommer och följer oss åt, fallera.

Så gladeligt hand uti hand, fallera,
nu gå vi till fågel Fenix´ land, fallera.
Till det sagoland som skiner
av kristaller och rubiner.
Nu gå vi till fågel Fenix´ land, fallera.

Vi komma ifrån Riara

Vi komma ifrån Riara, Riara, Riara,
vi komma ifrån Riara, aske, daske da.

Vad har ni här att göra, göra, göra
vad har ni här att göra, aske, daske da.

Vi söker en av systrarna, systrarna, systrarna
vi söker en av systrarna, aske, daske da.

Vad ska den system heta, heta, heta
vad ska den systemerna heta, aske, daske da.

Jo, hon ska heta Greta, Greta, Greta
jo, hon ska heta Greta, aske, daske da.

Vi ska ställa till en roliger dans

Vi ska ställa till en roliger dans
och vi ska binda både krona och krans till dansen.
Vi ska ställa till en roliger dans
och vi ska binda både krona och krans till dansen.
Hej hopp, en roliger dans!
Hej hopp, båd´ krona och krans till dansen.
Hej hopp, en roliger dans!
Hej hopp, båd´ krona och krans till dansen.

Vi sålde våra hemman

Vi sålde våra hemman och gav oss sedan ut,
som fågelen bortflyger när sommaren tar slut.
Han kommer en gång åter, när våren skrider fram
men vi få aldrig skåda vårt kära fosterland.

Vi tänkte att förljuva det sista livets slut
liksom att komma längre än Herren stakat ut.
Vi reste ifrån Sverige med något övermod,
vi kände ej det öde oss därute förestod.

Och när vi kommo till den liverpoolska hamn
begynte ångerns tårar så stritt att bryta fram.
Det blev en hjärtans sveda i bröstet på var och en
man talar blott om Sverige och om sitt förra hem.

Vi packades tillsammans uti ett osunt kvav,
det var för oss att skåda liksom en öppen grav.
Och födan som vi fraktat ifrån vår svenska jord
den blev oss nu förbjuden att taga med ombord.

Och när vi hade seglat en vecka eller två,
ett mörker däcked höljde och bredde sig därpå.
Ej se varann vi kunde, knappt andas eller gå,
det var en gruvlig plåga för stora och för små.

Nu blir en ömklig hunger, med sorg och gråt och gny,
en jämmer som sig tränger till himlens klara sky.
Och döden gruvligt härjar bland mänskorna ombord,
man ser de döda kastas i havets vilda flod.

Så fanns där ock ett hjärta, som var av hårdan sten,
jag ryser när jag nämner den engelska kapten.
Liksom ett djur i skogen som rovet griper an.
Han var ett djävulskt foster. Han var visst själva fan.

En fader måste bära sitt barn i famnen upp
och det från däcked kasta i vilda havet ut.
Det måste då väl tagit hans hjärta ganska svårt
ty döden genast klappade på fadrens hjärta hårt.

Och när vi äntligt strävat till främlingsstranden fram
då möter oss där kolera - där stupar mången man.
Det var en ryslig jämmer bland kvinnor och bland män,
ty alla lågo sjuka och bars i land i säng.

O Herre Gud bevara var mänska på vår jord
från att sig ge i fara och tro kol'törers ord.
Min sång är kylningspulver för dem att taga in
som ämna emigrera och ha ett flyktigt sinn.

En allmakt tycks så ordnat, vår Gud har så beställt
att ogräs skall uppräckas här uppå Sveas fält
som bindas skall i knippor och sedan sändas ut
till långt avlägsna länder där högmod rotas ut.

Vi äro musikanter

Vi äro musikanter allt ifrån Skaraborg.
Vi äro musikanter allt ifrån Skaraborg.
Vi kan spela fiolio-liolej!
Vi kan spela basfiol och flöjt.
Och vi kan dansa bom-fadderalla,
bom-fadderalla, bom-faderalla
Vi kan dansa bom-faderalla,
bom-faderallanlej!

Vi äro musikanter allt ifrån Skaraborg.
Vi äro musikanter allt ifrån Skaraborg.
Vi kan spela fiolio-liolej!
Vi kan spela basfiol och flöjt.
Och vi kan dansa andra hållet,
andra hållet, andra hållet.
Vi kan dansa andra hållet,
andra hållet med!

Vid den klara rand... (Sjörkens visa)

Vid den klara rand
av en blommig strand
sjöng en björk ibland
sina gröna visor,
och jag hörde då
i hans gren därpå
och så sjöng han en gång så:

Ack, jag vet, jag vet
mången hemlighet
mången flicka grät
under mina grenar.
Mången gosse såg
här så varm i håg
på den blåa vikens våg.

Klara månen sken
på min gröna gren
och så var det en
som skar namn i barken,
och det var blott ett
och han kysste det
det har ingen, ingen sett

Nästa kväll så kom
där en flicka som
såg sig ofta om
och skar namn i barken,
och det var blott ett
och hon kysste det
det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sken
månen på min gren.
Så kom åter en
och så kom den andra.
Tyst liksom en hamn
sökte vännens namn.
i min trogna vita famn.

Och min vita stam
stod helt allvarsam
och så smög det fram
vad de båda skrivit
och de märkte nog
vad som stod i skog
och jag såg därpå och log.

Sedan hände så
att de båda två
togo miste då
och ej kysste - trädet.
Lilla vän, hur lätt
händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

Men där for ett sken
över löv och gren
och ett sus där ven
över blad och toppar
och en stjärnas tår
föll i vindens spår
ned på jordens korta vår.

Vid ett torp i en skog

P. M. Sellman

Vid ett torp i en skog
med en häst för en plog
en fattig bonde körde och log.
Bäst han körde en stund,
stack han pipan i mun
förförad av hjärtans grund.
Nöjd på sin tuva, klen och knapp,
han vände sin lilla åkerlapp,
var så ren i sin själ,
tänkte ärligt och väl
förutan larm och gräl.

Solen glimma i skyn,
alla snarka i byn,
men morgonrodnan glädde hans syn.
Alltid först gick han ut,
alltid sist hem till slut
och svettig i var klut.
Bordet för honom dukas snart
vid källan där vattnet rinner klart.
Middag snart redes till,
med en kaka, en sill
hans vällust nöjas vill.

Vid en väg på en sten

(Lyckans land)

Anna Maria Roos
Oskar Lindberg

1. Vid en väg på en sten
satt en liten flicka,
bara fötter, bara ben,
mager som en sticka.
Men hon var så glad ändå
log med skälmska ögon grå.
Vid en väg på en sten
satt en liten flicka.
2. Kom en liten gosse där,
stannade förlägen:
”Uppå vandring stadd jag är.
kan du visa vägen?
Jag skall hän till lyckans land,
till dess fjärran fagra strand.”
Kom en liten gosse där
stannade förlägen.
3. Och den lilla flickan log,
hennes ögon blänkte:
”Vägen dit, den vet jag nog:
just där sol sig sänkte,
där går gyllne strålars spång.
Över den skall gå din gång.”
Och den lilla flickan log
hennes ögon blänkte.
4. ”Går du spången, skall du snart
hinna månens skära,
där det skimrar underbart,
då är målet nära.
Ty på närmsta stjärnan just
ligger lyckans fagra kust,
där det skimrar underbart,
då är målet nära.”
5. Inte vet jag det, om se´n
gossen hittat vägen.
Kanske står han kvar där än
tittande förlägen,
tittande förundrad på
ögon, skrattande och grå.
Inte vet jag det, om se´n
gossen hittat vägen.

Vid tolv års ålder... (Drinkarflickans död)

Vid tolv års ålder en liten flicka
med korg på armen mot krogen går.
Från hemmet hemne man djärves skicka
att köpa brännvin, man lätt förstår
I dryckeslaget därhemma sitter
en rusig fader vid skövlad härd.
Bland höga drivor och kölden bitter
går lilla Anna av hunger tård.

Till mor min för mig, så beder Anna,
tag hem ditt barn, snälle käre Gud.
Och isig, blek sjunker hennes panna,
av vita änglar hon förs till Gud.
Nu har hon kämpat och seger vunnit
den bleka kinden ej tåras mer.
Sin kära moder hon återfunnit,
där ingen skilsmässa mera är.

Nu uret redan var midnatt slaget
men ingen Anna med brännvin kom.
Och snart insomnade dryckeslaget
som djur de lågo där om varann.
De somnade, men de vakna åter,
då solen högt uppå fästet stod.
Nu Annas fader sitt brott begråter,
det hjälper ej om han gråtit blod.

Han skyndar ut för att söka Anna,
det var en kall, dystert vinterdag.
Helt plötsligt ses han förfärad stanna,
han blev som träffad utav ett slag.
Ty uti drivan han ser sin Anna
i trasig klänning, med bara ben.
Han tar sin hand uppå hennes panna.
Den var förfrusen och hård som sten.

”Nu har jag mördat mitt barn, min maka,
av mina vänner jag tar farväl.
Jag brännvin aldrig mer skall smaka,
o, Herre Gud, fräls min arma själ.”
Och Gud hans blodröda skuld förlåter,
nu är han frälst, men han skörda får
allt vad han sådde, allt vad han gråter.
Hans hjärta svider av djupa sår.

Vila vid denna källa *F M Sellman*
Fredmans epistel nr 82

Vila vid denna källa
vår lilla frukost vi framställa
rött vin med pimpinella
och en nyss skuten beckasin.
Klang, vad buteljer, Ulla
i våra korgar överst fulla
tömnda i gräset rulla
och känn vad ångan dunstar fin!
Ditt middagsvin
sku vi ur krusen hälla
med glättig min
Vila vid denna källa,
hör våra valthorns klang, cousine!

Valthornens klang, cousine!

Himmel, vad denna runden,
av friska lövträn sammanbunden,
vidgar en plan i lunden
med strödda gångar och behag!
Ljuvligt där löven susa
i svarta virvlar grå och ljusa,
träden en skugga krusa
inunder skyars fläkt och drag.
Tag, Ulla, tag
vid denna måltidsstunden
ditt glas som jag!
Himmel, vad denna runden
bepryds med blommor tusen slag!

Av blommor tusen slag!

Nymfen, se var hon kliver
och så beställsam i sin iver
än ägg och än oliver
uppå en rosig tallrik bär.
Stundom en sked hon öser
och över bunken gräddan slöser;
floret i barmen pöser,
då hon den mandeltårtan skär.
En kyckling där,
av den hon vingen river
nyss kallnad är.
Nymfen, se vad hon kliver
och svettas i ett kärt besvär.

Och svettas i besvär!

Äntlig i detta gröna
får du mitt sista avsked röna;
Ulla, farväl, min sköna;
vid alla instrumenters ljud!
Fredman ser i minuten
sig till naturens skuld förbruten
Clotho ren ur syrtuten
avklippt en knapp vid Charons bud.
Kom, hjärtats gud,
att Fröjas ätt belöna
med Bacchi skrud!
Äntlig i detta gröna
stod Ulla sista gången brud.

Den sista gången brud.

Viljen I veta

Viljen I veta och viljen I förstå,
hur bönderna pläga så havre?
Min fader, han sådde,
han sådde sisåhär
och stundom så vilade han armen
Han stampade med fot
han klappade med hand
så gladelig, så gladelig.
han vände sig om uti dansen.

Se, vad jag fått uti min hand,
och se vad jag fått att föra!
En liten flicka
så fager och så grann
så nätt uti sina kläder.
Jag håller dig så kär,
jag stiger dig så när,
jag kan inte säga hur vacker du är
jag låter dig stå för en annan.

Vintern rå... (Längtan till landet)

*K. H. Säterberg
Otto Lindblad*

Vintern rasat ut bland våra fjällar,
drivans blommor smälta ned och dö.
Himlen ler i vårens ljusa kvällar
solen kysser liv i skog och sjö.
Snart är sommarn här i purpurvågor,
guldbelagda azurskiftande
ligga ängarne i dagens lågor,
och i lunden dansa källorne.

Ja, jag kommer! Hälsen glada vindar,
ut till landet, ut till fåglarne,
att jag älskar dem, till björk och lindar
sjö och berg jag vill dem återse;
se dem än som i min barndoms stunder,
följa bäckens dans till klarnad sjö,
trastens sång i furuskogens lunder,
vattenfågelns lek kring fjärd och ö.

Vyssa lulla, litet barn

Vyssa lulla litet barn
får en liten kaka.
Vyssa lulla litet barn
får en liten kaka.
Kan jag ingen kaka få
ska jag låta vaggan stå
låta barn få gråta.

Vårvindar friska

Vårvindar friska, leka och viska
lunderna kring likt älskande par.
Strömmarna ila, finna ej vila
förrän i havet störtvågen far.
Klappa mitt hjärta, klaga och hör
vallhornets klang bland klipporna dör.
Strömkarlen spelar, sorgerna delar
vakan kring berg och dal.

Hjärtat vill brista - ack, när den sista
gången jag hörde kärlekens röst.
Avskedets plåga, ögonen låga
mun emot mun vid klappande bröst.
Fjälldalen stod i blomstrande skrud,
trasten slog drill på drill för sin brud,
strömkarlen spelar, sorgerna delar
suckande berg och dal.

Natten så fager, ljus som en dager
göt över skog och bölja sin glans.
Älvornas vingar glänsande ringar
slöto kring ängens tuva i dans.
Suckande hjärtan, suckande lund,
smekande ord och saligt förbund!
Strömkarlen spelte sorgerna delte
vakan kring berg och dal.

Ack, att vid polen midsommarsolen
tusende år bortsovit så sällt!
Hastigt vem kallar? Krigsbudet skallar
fjärran ifrån "Till vapen!" så gällt.
Nu var ej tid hos flickan att bo,
löftet han gav om kärlek och tro:
Strömkarlen spelte sorgerna delte,
suckande, berg och dal.

Hurtigt på slätten med bajonetten
snabb som en ren han ilade ned.
Där, ibland fanor, flygande svanor,
klingande spel, i blixtrande led,
rak som en tall han höjde sig opp,
såg jag hans bild vid tårarnas lopp.
Strömkarlen spelte, sorgerna delte,
suckande, berg och dal.

Snart han marschera - kom aldrig mera
åter till hemmets brudliga tjäll.
När av min Modig vålnaden blodig
svävar på västerns rodnande fjäll,
Klaga mitt hjärta, klaga! O, hör!
Vallhornets klang bland klipporna dör
Strömkarlen spelar, sorgerna delar,
vakan kring berg och dal.

Vägarna de skrida

Karl-Erik Forslund

Vägarna de skrida älvarna de glida
vindarna de rida högt på löddrig sky.
Skogarna de gånga stora steg och långa
åsarna de draga långt från bygd och by.
//: Högst av alla vandrar solen själv
kom och låt oss följa sol och vind och älv! ://

Stackars de som sitta i en vrå och titta
rakt emot en vägg och ingen solglimt få!
Stackars dem som ligga långtande och tigga
bara lite luft och lite himmel blå!
//: Lyckliga vi fria vandringsmän
glatt vi gå och komma gladare igen! ://

Upp i fjällen gå vi blåa höjder nå vi,
vinden blåser bort all dalens rök och damm.
Vindarna de tiga, klintarna de stiga
djupt i dalen under oss dra molnen fram.
//: Vandra vi dalen ner igen,
fjällets friska vind han dansar kring oss än! ://

Välkommen, välkommen du klara (Aftonen) Carl August Nicander

Välkommen, välkommen du klara,
du stilla och ljuvliga kväll.
Nu låter jag sorgerna fara,
du gör mig så trygg och så säll.

En ängel på glänsande vingar,
du svävar från himmelen ner.
Du kraft åt det levande bringar
och svalka åt jorden du ger.

Ditt guld över ekarnas toppar
och blånande bergen du sår.
Milt läskar du blommornas knoppar
med daggens balsamiska tår.

Och fåglarna glada och fria,
som hoppet du aldrig bedrog.
De sjunga sitt "Ave Maria"
i dal och på berg och i skog.

Vad gör det att skymningen breder
sitt flor? hon är tankarnas vän.
Vad gör det att solen går neder?
Hon kommer i morgon igen.

På purprade molnet hon blänker.
Hon liknar den dödliges hopp,
ty knappt hon i väster sig sänker
förrän hon i öster går opp.

Nu låta vi sorgerna fara,
du hägnar vårt fredliga tjäll.
Välkommen, välkommen, du klara
du stilla och ljuvliga kväll.

Å jänta å ja

*F. A. Dahlgren
Värmländsk polska*

Å jänta å ja, å jänta å ja
allt uppå landavägen, å ja
å jänta å ja, å jänta å ja
allt uppå landavägen.
Där mötte hon mig en morgon så klar
då sola hon sken på himmelen så rar
å vacker som ljusan dagen ho var
Mitt hjärte, vart tog dä vägen?

Å jänta å ja, å jänta å ja
allt på missommersvaka, å ja
å jänta å ja, å jänta å ja
allt på missommersvaka
Där råka vi varann mä fräsande fröjd
å allri ja nånsin känt mej så nöjd
ja kasta mina ben i himmelens höjd
och hoppa över alle taka.

Å jänta å ja, å jänta å ja
allt uti gröna lunden, å ja
å jänta å ja, å jänta å ja
allt uti gröna lunden.
Där stal jag mej en köss så rosenderöd
å talte om för henne hela min nöd
å frågte om ho ville dela mitt bröd,
å ho svarte ja på stunden.

Å jänta å ja, å jänta å ja
allt i Ransäters körka, å ja
å jänta å ja, å jänta å ja
allt i Ransäters körka.
Där stodo vi nu vid altaret just
å lovade tro i nöd och i lust
å allt till den allra sistaste pust
så troget varandra dörka.

Är gammal kär bekantskap glömd

(För forna, flydda dar)

Mel. Auld Lang Syne

Är gammal kär bekantskap glömd
och allt, som fordom var?
Skall ingen bägare bli tömd
för forna, flydda dar.
För forna, flydda dar, min vän,
för forna, flydda dar!
En hjärtlig skål vi dricka än
för forna, flydda dar.

Och säkert tar du nu ditt stop
och säkert mitt jag tar.
Vi ta en hjärtlig skål ihop
för forna, flydda dar.
För forna, flydda dar, min vän,
för forna, flydda dar!
En hjärtlig skål vi dricka än
för forna, flydda dar.

Se här min hand, min trogna vän
och räck mig din till svar!
En ärlig klunk! Vi tömma den
för forna, flydda dar.
För forna, flydda dar, min vän,
för forna, flydda dar!
En hjärtlig skål vi dricka än
för forna, flydda dar.

Är jag född så vill jag leva *Ö M Bellman*
Fredmans sång nr 16

Är jag född så vill jag leva
och må väl på bästa vis,
som en Adam med sin Eva
uti paradiset;
stekta sparvar uti munnen få
dricka nektar, sova sött
och uppå rosor gå,
klappa den mitt hjärta tänker på,
sjunga visor, dansa polska, tumla då och då.
Vid min flaska vill jag somna
vid min flicka vakna opp;
när min hjärne börjar domna
saktar sig mitt lopp.

Mina dagar då försvinna
lustigt på min sorgemark;
Venus bliv vår hjärtgudinna,
Bacchus strupmonark
Snäser någon mig för fylleri -
Hut för tunnor tusend!
Han skall alltid torstig bli.
Får jag inte Chloris ta uti,
ta mej tunnor tusend i förtreten suppa vi.
Kom, kamrater, lät oss stimma,
punsch och bischoff upp i skyn!
till dess döden med sin dimma
skymmer för vår syn.

Över berg, genom dal (Ett sjungande gäng)

Över berg, genom dal, genom skogen så sval
överallt våra visor skall klinga.
Om än vägen är lång ljuder ändå vår sång,
ty här kommer ett sjungande gäng.
Du som tvekande står, kom och följ våra spår
kom du med i vårt led om din själ är ung
solen stiger mot skyn, väcker folket i byn.
Kom nu med, kom nu med oss och sjung, sjung, sjung!

Över ängen så grön, över kullar och krön,
fram på mossiga stigar vi vandra.
Men mot himmelen blå, stiger sången ändå,
ty här kommer ett sjungande gäng.
Du som tvekande står, kom och följ våra spår
kom du med i vårt led om din själ är ung
solen stiger mot skyn, väcker folket i byn.
Kom nu med, kom nu med oss och sjung, sjung, sjung!

Sen vi ställer vårt tåg blott till blånande våg
där vi svalkas av brusande vindar.
Och när dagen är all ljuder ändå vår trall,
ty här kommer ett sjungande gäng.
Du som tvekande står, kom och följ våra spår
kom du med i vårt led om din själ är ung
solen stiger mot skyn, väcker folket i byn.
Kom nu med, kom nu med oss och sjung, sjung, sjung!